

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 800/2016
25.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у спору тужиље Л.С. из К., чији је пуномоћник С.А., адвокат из К., против туженог Б.С. из К., кога заступа В.М., адвокат из К., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 43/16 од 27.01.2016. године, у седници одржаној 25.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као несонована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 43/16 од 27.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П2 532/14 од 04.12.2015. године: 1) разведен је брак између парничних странака, закључен ... године у С.Ц.; 2) вршење родитељског права над малолетним дететом Н.С., рођеним године поверено је мајци - тужилји у овом спору; 3) уређен је начин одржавања личних односа малолетног Н.С. са оцем - туженим, на начин одређен у изреци ове пресуде; 4) обавезан је тужени да на име доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно 200 швајцарских франака почев од момента предаје детета мајци па убудуће док за то постоје законски услови, најкасније до 15-ог у месецу за текући месец, у случају доцње са каматом коју плаћа Централна европска банка до дана исплате; 5) обавезан је тужени да малолетно дете Н.С. одмах преда тужилји - мајци Л.С.; 6) одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 43/16 од 27.01.2016. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Жалба тужиље је усвојена и преиначена одлука о трошковима поступка, садржана у првостепеној пресуди, тако што је тужени обавезан да тужилји накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 66.180,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом донетом у овом спору, разведен је брак између парничних странака, закључен ... године, из кога имају једно малолетно дете – Н.С., рођеног ... године. Заједница живота странака фактички је прекинута 16.10.2014. године, када је малолетни Н.С., противно вољи тужиље остао код туженог- оца у Ш., после чега је 14.11.2014. године тужиља поднела тужбу за развод брака. У току ове парнице решењем од 05.05.2015. године одређена је привремена мера и малолетно дете до окончања парнице поверено туженом, а такође уређени лични односи малолетног детета са мајком у контролисаним условима у просторијама Центра за социјални рад у К.. На основу ове привремене мере тужиља је три пута видела малолетно дете. Тужени са дететом живи у Ш., у кући са својим родитељима, братом и његовом супругом и њихово троје деце. О потребама малолетног Н.С. превасходно брине мајка туженог. Он је запослен у породичној фирми и зарађује 3.600 швајцарских франака месечно. Здрав је и радно способан, а других обавеза издржавања нема. Тужиља живи у К. у кући својих родитеља. Обавља послове преко интернета за једну швајцарску фирму и месечно заради 2.500 швајцарских франака. И она је здрава и радно способна и нема других лица на издржавању. На основу усаглашених мишљења Центара за социјални рад у К. и К. утврђено је да мајка поседује адекватне капацитете за вршење родитељске функције, а имајући у виду узраст детета и његове природне, афективне везаности за мајку, малолетног Н.С. треба поверити мајци ради вршења родитељског права. Према мишљењу Института за ментално здравље, оба родитеља имају капацитета за остваривање родитељског права, немају знакова трајне или привремене душевне болести, односно привремене душевне поремећености, нити показују елементе заосталог душевног развоја или теже душевне поремећености.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право - чл. 266. став 1. у вези чл. 6. став 1. и 77. став 3. Породичног закона, када су закључили да је најбољи интерес малолетног детета да родитељско право самостално врши мајка - тужиља у овом спору.

У том смислу, правилно је оцењено усаглашено мишљење Центара за социјални рад у К. и К., али и вештака Института за ментално здравље. Ради се о малом детету (око три године), коме је мајка неопходна, као битна фигура у одрастању, која боље може да заштити његове интересе. Притом, тужиља је проводила време са дететом и бринула о његовим потребама док је била у заједници живота са туженим. Ради се о емотивној и топлој особи, која поседује капацитете да удовољи развојним потребама детета. Са друге стране, по престанку заједнице странака, улогу мајке је углавном преузела мајка туженог, а не сам тужени, који је мање укључен у свакодневну бригу и задовољење потреба детета. Такође, тужени је занемарио потребе детета тиме што је детету

о немогућно остварење контакта са мајком, што је неопходно за његов несметани раст и развој. Имајући у виду да се дете налази код оца - туженог у овом спору, применом чл. 272. став 3. Породичног закона, наређено је туженом да малолетно дете одмах преда мајци - тужилци у овом спору, ради самосталног вршења родитељског права.

Такође, применом чл. 61. став 1. и 78. став 3. у вези чл. 266. и 270. Породичног закона, суд је, имајући у виду најбољи интерес малолетног детета, уредио начин одржавања личних односа малолетног Н. са оцем - туженим у овом спору. Тако уређен лични однос омогућиће одржавање адекватних и блиских односа између њих, потребних да би се задовољиле психолошке потребе детета и обезбедили услови за његов правилан психофизички развој. Чињеница да тужени намерава да се настани у К. свакако ће олакшати реализацију установљеног начина одржавања личних односа са малолетним дететом.

Имајући у виду потребу малолетног детета (повериоца издржавања) и могућности туженог (дужника издржавања), као и минималну суму издржавања, прописану чланом 160. став 4. Породичног закона, правилно су примењени чл. 160, 161. и 162. овог закона у погледу критеријума, начина и висине одређивања издржавања. Одређени износ издржавања од 200 швајцарских франака месечно, имајући у виду ниво животног стандарда туженог, као дужника издржавања, представља минималну суму, чијим давањем неће бити угрожена егзистенција туженог, а уз допринос мајке издржавању детета, биће поштован и члан 162. став 3. Породичног закона, да се детету омогући најмање такав ниво животног стандарда какав ужива и дужник издржавања.

У ревизији туженог, у претежном делу, оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према чл. 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**